

מסורת הש"ס

16 [אין קמח עטין: ט] קמח
17: 25 [אין קמח דג: ד] ויסת
מ"ב דיקן: ט] ב"ק פ"ב
18 [אין קמח: ט] ב"ק פ"ב
מסכתו: ט] 1: 11 [אין קמח:
ט] ונעלו: ב"י: 11

הנהרות הב"ח

16 [אין קמח עטין: ט] קמח
17: 25 [אין קמח דג: ד] ויסת
מ"ב דיקן: ט] ב"ק פ"ב
18 [אין קמח: ט] ב"ק פ"ב
מסכתו: ט] 1: 11 [אין קמח:
ט] ונעלו: ב"י: 11

גלוין הש"ס

נב"ה הוא דאמרי
שבת גרמיה: טין קמח
דף מב תריה וטעמיה:

הנהרות הגר"א

[א] למטה: נ"ד למטה: כ"א
[ב] נשכח אפי' חתום:
(לפי ה"ה): 11

מוסף רש"י

עירב דרך הפתח
ונסתם הפתח. שמי
תורת עשירי ית על די
פחה עשירי ונסתם
שבת שפלה מולת עשירי
דמחזקת: 25: 25: מהו. לעולם
מיו לך דרך גומה המול
וחזקין וספקין. מי מתירין
הואל התור למקח שבת
הואל תולתה לו לא [פסוק].
הצד שמערה. שבת
לדבר עשירי וקמח: 25: 25:
מותרין לאותה שבת.
הואל וספקין למקחיה
100: ואסורין לעירוב
לבת. שבת הלכה: 100:
ומה מצוה קונה
קמחו. לקונה שם נסתם
100: מקום ששם שם שם
מותרין לקונה שם
על שבת מכתב שם
100: מתחילת הוא
שבתה וספקין כנסתין
לדרך. הפסוק תחזיק
100: 100: 100:

רבינו תנאל

א"ר גדול א"ר רב שלשה
מותרין בשבע ואסורין
בחמש. מפרש רב אשי [א]
ונתין להן כל צורכן כגון
והצורכן בשבע מותרין
אפילו בשבע אבל אם
הקיפו שבע ולא הוצרכו
אלא לחמש אפילו בחמש
אסורין. ואלא דרבי
נוטין להן כל צורכן. בין
משעין בין הרבה ובלבד
שלא יהא בית סאתים
(ובלבד) פניו. פאי לאו
פני מאדם. ורבה זה אין
פני מאדם. ורבה זה אין
פני שלשה בני אדם
בני אדם זה וכל אחר יש
ל בית סאתים לא נשאר
פני אלא בית סאה.
ואסוקא פני סאתים.
לפיכך כשהוצרכו לחמש
ונשארו סאתים פניו
כפילו סאתים אפילו
בחמש. אימור שבת
שש ויחוספו עליו.
כשבת אחר. כיון שעשיתי
ג' הרי ג' נעשו שירה
ונתוהן להן כל צורכן. אין
דילמא כיון שלא קנו
שבתה שלשה מאחד
אין אלא כחידים ואין
נוטין להן אלא סאתים. וכן
אלו חיל פסחם שנתן להן פאי יומר מתי נזקט כגון וס'.

מבוי שהוא גבוה פרק ראשון עירובין

רישא רבי יוסי כרבי יהודה. דקלמור [פ:] יחיד בית סאתים דלא רבנן
אפי' ליחד כל זכרו יהבינן: אין משום דקאי אכוס בעיטפס.
גבי יחיד קלמור רבי יהודה נמי דאין נותנין לו אלא בית סאתים
במחילה שמי או ערב: שלשה בחמש אסורין. לומר פעמים ג'
אנשים אסורין אפילו בחמש סאתין
ושעמי שמתירם אפילו בשבע:
אורייתא נביאי ופסיפי. שנועה
הוא: הולכין לשם והקיפו לשבע.
שמי בלא ערב מותרין לזכא בית
סאתים פניו: לא הולכין אלא לה'
והקיפו לו' אפי' בה' נמי אסורין.
השמה לא מהני מחילות הואיל
והוקפו לבית סאתים יותר מכדי לרבן:
מאי לא פניו מאדם. כגון שלשה
שחקיפו ח' סאתים דמי יהבת לכל חד
בית סאתים אכמי פשו להו בית
סאתים פניו בלא בעלים אכלו' לא
דפי יהבת בית סאתים לכל חד לא
כפי ליה אלא חד בית סאה בלא
בעלים: לא פניו מכלים. לומר
שיש בין המחילות בית סאתים פניו
שלא היו לריבין לו ואע"ג דליניהו
שלשה אסין אין לריבין אלא לבית
סאתים והקיפו ד' סאתין נמי בעלי
מחילות: ומפ אחד מן. כיוס
השבת: ויחוספו עליהן. שבת:
שבת גורמת. שלשה ומת אחד מהן
הואיל וגורמת שבת המהיר מותרין
השנים אפי' לר' יהודה. שנים והקיפו
יותר מבית סאתים אע"פ שיתחוספו
עליהן דיוורין אסורין לרבי יהודה
הואיל וכשנכנסה שבת גרמה לאיסור:
דיוורין ופסוקין. ג' ומת אחד מהן
דנלרי דיוורין אסורין אס הקיפו יותר
מבית סאתים. שנים ויחוספו עליהן
מותרין לזכא דיוורין: עירב דרך
הפתח ונסתם הפתח. אס היו' ג'
חלות ופתח בנייהם ועירבו [א] דרך
הפתח ונסתם הפתח או אס היו' ג'
מניות ופתח בנייהם דעירבו על דעת
הפתח ועשוי נסתם שבת שפלה
כנגדו מפולת: מהו. מי שרי
לאשתמושי דרך שער חלונות הפתוחות
מפ' חלון [לוקמן דף 10: 10:]. הילך שפלה.
שבת: משני רוחוסי. מפרש צפרק כל
גנות [פ:] דף: 10: 10: מאי טעמא נקט מנ'
רומוסי: שניטלה קורטו או לחיו.
שבת: מותרין לאוסף שבת. דלמרי'
הואיל והותרה הותרה: רבי יוסי

עירב דרך הפתח. נראה לר"י דהלכה כרבי הונא דשבת הואיל
והותרה הותרה דתניא כוותיה צפרק הדר [לוקמן ד' ע:] כל
שהותר למקחא שבת כו' ואין לומר דרבי יצחק יעירוב הכרייתא
אליבא דרבי יהודה דהא מוקי נפשיה אפילו כו' יהודה בשמעין
ואכתי נמי סבירא ליה הכי צפרק
כל גנות [לוקמן ד' 25: 25:] ומיהו היכא
דליתנהו למחילות אסור דמחיק הכא
אנא דלמרי אפי' כו' יוסי עד כאן
לא קלמור רבי יוסי אלא משום דליתנהו
למחילות ורב נמי פסיק כרבי יוסי
בסוף פרק כל גנות [פ:] וכן שמואל
בנפלה לר"ה ואע"ג דרב פסיק כו'
יוסי אפי' בליתנהו למחילות דמותר
גבי שמי חלירות ונפל כותל צניניהם
דמתם היו שפיר איתנהו למחילות
דלמתי איכא מחילות חלונות שעל
ידיהן נעשה החלר רכ"ו ומשום הכי
מימייה מחלר [גדולה] שנפלה על
צפוי דרב הושעיה צפרק כל גנות
[ד' 25: 25:] מ"מ נראה צלמנע הילכתי
כרבי הונא דכפרישית ונראה לר"י
שאם עירבו [ט] לזכרן ויעינין מבית
לבית ונסתם הפתח שבת דשרי כרבי
הונא ואפילו נסתם צלמנע השנוע
ואח"כ נפתח שבת שרי דחזר העירוב
למקומו ורביה ממלמך בפ' הוורק
[שם ד' ק"א:] פסיקות צפרות זו זו
מערבין ומטלטלין מזו לזו נפקין
נאסרו חזרו ונתקשרו חזרו להמין
הראשון ועוד לתסקנא דשמעין
דמוקי ר' יצחק נפשיה כו' יהודה
ושרי אפי' במניו שניטלה קורטו כ"ש
דמזיר צניניה דרך הפתח דהא
צפרק הדר [לוקמן ד' ע:] קלמור כל
שהותר למקחא שבת כו' לאתוי
עירב דרך הפתח וזה הכלל לאתוי
מניו שניטלה קורטו משמע דלי לא
דמי זה הכלל לא היו שריני מניו
שניטלה קורטו אע"ג דהיו שריני
עירב דרך הפתח ונסתם וריב"ז
אומר דמתם נמי יש להוכיח דהלכה
כרבי הונא דהיא סוגיא כרבי הונא
דקפיד אמחילה טפי כדלמך כהא עד
כאן לא קלמור רבי יוסי כו' ולהכי אז
לאו זה הכלל לא היו שריני מניו
שניטלה קורטו אע"ג דשריני עירב
דרך הפתח ונסתם דלילו רבי יצחק
קפיד טפי לדיוורין:
קורווחיו או אחיו. בפיורש רש"י
במבית ידו נמצא כמות
קורטו או לחיו והדין עמו ואע"ג
דלתיבא דרבי יהודה קיימת ואשכח
לה לדידה [ט] מניו יתר בשתי קורות
או שני לחים כמו צמפול מ"מ למה
לי למינקט קורווחיו כיון דנקורה אחת
או בלתי אחד נאסר המבוי:
התם במחבורים. והאי שניטול
נמי איירי בחיזמי והיני דלא
המקין יהושע אלא חיזמי והיני
המחבורים ולחיס כדלמך דהאי
צמפולה [ב"ק דף 25: 25:].
מיס
התם צריבא אפי' על גב
דאית

עין משפט
גר מצוה
ק א מ"י מ"י מהל'
שבת ח"י כ"י סג
פסין דרבנן א' ש"פ א"ח
פ"י ס"פ:
ק ב מ"י ש"ס ה"י ג'
ו"פ"פ ש"ס ט"י:
ק ב מ"י פ"י מהל'
עירובין הלכה ט'
ט"פ א"ח ט' ט'
ס"פ 6:
ק ב מ"י פ"י מהל'
מלכות ה"י י' סג
פסין ק"ח:
ק"ה מ"י פ"י מהל' מוק'
מתן ה"י ט' ט"ח ט"י
רע':
ק"א ו מ"י פ"י מהל'
מלכות ה"י י' סג
רבי ניסים גאון
משום דקאי אכוס
בשבתה. תהוין אלו
הורביים על דברי ר' יהודה
שאמרו ככר במחירות
שבת לא הוצרכו לחיוב
אלא בית סאתים. מירוש
שחי בלא ערב. ולא היה
מותרין יהודה לתת ליהודי
כל צורכן אלא אם התירו
שחי ערב חזרו. ובהו הוא
שוח עס' ר' יבני נבוי שאמר
ונתוהן לו בית סאתים. ר'
דברים הגבה יהושע.
המצא פי' טול כבבא
קמא כפר מרובה.
ובגמרא דמילתא דרבי
מרכא. מילין פירקא
דכבו
רבינו תנאל (הש"ס)
גורמא. מירוש הכל הלך
בשעה שקנה שבתה. אהו
יחידין מה שניטוספו
עליהן אין חוששין להן.
ואם שירא קני שבתה
ומת אחד מהן. השנים
הנשארים יש להן כל
צורכן ולא יחייבין לאמי
דמיה. ורי יצחק אמר
דיוורין גרמין. פי' החל
לפי דבריו. ואם יחזירין
יחידין. אם שיריה שיריה.
לימא רב הונא ר' יצחק
בפלוגתא דר' (ב"ב) יהודי
ו' יוסי פליגי דמתן חזר
שנפצה משתי רוחותיה
בית כו'. ופשוטה אמי
סיפקא ובהביס אמריס
אחד משני דברים. היני
הנא קמא דקתני לא
דירבו אלא בהתה.
ופסיקין איכא בתייהו
יחיד ביישוב. לתנא קמא
כישוב לא. ופליגי על תנא
קמא דהוא ר' יהודי דאמר
(הוא ר' יהודי) בשבתה.
וחלקו עליו הם אפילו
ביתיה. מיהו במקום
השירות כמכרם אבל
כישוב לא. ורבנן בתרא
אמרי אפילו כישוב.
וקימי' לן כותיותיהו
[מנחין] ארבעה דברים
מותרין במחנתה כו'.
[ויחוספו] כמה תן מחנה.
[ויחוספו] ר' יוחנן א'
עשרה שניו ורבנן א'
דוד ודברו אל גבל נגרי.
מהו דריתו נעשו מחנה.
ר' יהודי בן פוי א' עשרה
עד למחנה גרול [במחנה]
[במחנה] אליקים. וכמה
מחנה אליקים עשרה. תני
בספ' ר' יהודי י"ב א"ר
במחנה ישראל. א"ר
מחנה הירצא למלחמת
הרשות מותרין בגול
עצמי יבשים כו'. שירה
דברים שהתנה יהושע
מפורשין בסוף פרק
מירובה. אוקימנא מותרין
בגול עצמי ואפילו בשאר
עצמי דלא הוויי והיני
המקום שגרתין שם נקברין.